

Publicerad 2013-02-11 02:47 av mögel

*det känns som om jag tömt en mental ändtarm,  
ytterligare en text till den andliga soptunnan  
- ut ur mitt system*

### **Macklemore**

utsträckt med magen lutad mot sängen  
armarna utbredda  
ögonen så flammande röda att en allergisk reaktion har satt igång  
och  
hiphop från stereon mitt i natten  
det eviga skämtet om att vi en dag kommer bli vräkt  
pappa sover  
och fast jag vill väcka honom  
och säga  
hej pappa, jag mår så  
JÄVLA  
dåligt och allt du gör är å ligga å sova  
så säger jag ingenting  
för det är inte hans fel att det är såhär  
och därför inte hans skyldighet att göra något åt det  
i alla fall inte längre

jag är 18 nu och det är tydligen en big deal för man  
förväntas vara frisk då och även om man inte är det  
så förväntas man kunna ta hand om alla sina sjukdomar själv och jag har tre  
men är oförmögen att ta mig an en enda av dem

ligger och målar glitter på hela armarna  
små små hjärtan i skirt pärlemo  
som jag långsamt river sönder  
så att armen får röda märken som inte direkt gör ont men  
känns  
och jag säger att jag ömsar skinn,  
önskar att du var kvar på mitt golv  
i vår sammanväxta tvåsamhet  
och  
att jag vågade säga att  
precis såhär är det  
utan att vara rädd för att göra sönder dig  
förstöra dig precis som allt annat jag lever i

it's like the ceiling can't hold us  
det är som om taket inte håller för mina stormar  
det är som att jag var förbannad,  
som om allt jag tog i ruttnade

har jag berättat om hålet på min bröstborg?  
det började med att ett hjärta som ruttnade  
förmultnade och blev till jord och ingenting  
det kunde inte hålla  
det jag hade bett om att låsa in för alltid  
jag döljer det med  
tusen lager kläder  
tusen täcken tusen filter  
och om det skulle  
råka skymta fram  
någon gång  
så säger jag att det är en tatuering av ett svart hål  
för alla i min ålder vill ha tatueringar  
och just nu längtar jag desperat efter att vara som alla andra.

jag längtar efter att vara någon  
som inte exploderar varje natt

hade jag  
fått det där brevet jag så intensivt väntade på  
och jag hamnat  
i quiddich-laget  
hade jag varit en sökare  
och nu drivs jag av min bottenlöshet  
att flytta runt igen  
söka efter migsjäl  
men varfan finns det plats för mig bland alla flyttkartonger  
och gråt och skrik på bytardagen  
och när jag kommer hem till mitt rum  
slås jag till golvet av den trettonåring  
som så många gånger tårat ner mattan därinne

var finns det plats att bryta ihop på en plats som just hämtat sig från allt det min sjukdom ställde till med?  
det är nog bättre att hålla mig borta  
sluta vara så jävla imbecill  
och sluta förstöra

jag har ägnat de senaste månaderna åt att sluta förstöra  
hitta balans mellan att ropa på hjälp och klara allt själv och  
VET NI

jag klarar allt själv så dåligt att jag är mycket nära gränsen för ingenting  
och ropa på hjälp är också en jävla saga  
det kanske låter fint på papper  
men i verkligheten är det inte en jävel som tar det seriöst  
(nej nu ljög jag.  
det är  
fel på mig  
som önskar att rätt personer hörde)

jag är skitbesviken  
på mig själv  
och kanske  
till och med  
- fast det får man inte säga så jag slutar där  
jag har i alla fall tänkt tanken  
och den fick min Jiminy Cricket att  
hoppa till tillräckligt mycket

Tonight is the night,  
we'll fight till it's over  
So we put our hands up  
- like the ceiling can't hold us  
like the ceiling can't hold us </I>

tänker på  
flyttväskor och  
hur jag behöver ett hem där någon bryr sig  
men jag vet inte om  
taket håller

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mögel med Poeter.se id #43494 innehar upphovsrätten